

Catechisatie over: “De rechtvaardigmaking”, gehouden door Ds. J.P. Paauwe op 25 maart 1943 te 's-Gravenhage

Gezongen: Psalm 32:1, 2 en 3.

Wij spreken nog over de leer van de rechtvaardigmaking.* Wanneer een mens geboren wordt, dan wordt hij door God schuldig bevonden, en dit wel om de schuld van Adam, die hem wordt toegerekend. En waar hij schuldig is, daar mist hij het beeld Gods. En het missen van het beeld Gods betekent dat wij zo verdorven zijn, dat wij onbekwaam zijn tot enig goed en geneigd tot alle kwaad. In deze toestand bevindt zich dus ieder mens van nature; dit is 's mensen staat en hart. Zo leert de Schrift, en zo is het dan ook, want de Schrift is Gods onfeilbaar Woord. Wanneer wij bearbeid worden, zaligmakend bearbeid worden, dan leren wij deze zaak ook kennen, zodat wij onszelf schuldig zien, niet alleen om de zonden die wij persoonlijk hebben bedreven, maar ook om die welke de persoon van Adam gedaan heeft. En wij aanvaarden dan deze schuld, zoals wij de schuld van al onze zonden aanvaarden. Tegelijkertijd zien en bekennen wij wat wij zo-even hebben opgemerkt, namelijk dat het schuldig zijn in Adam, in ons het verderf heeft veroorzaakt. Slechts zij die zichzelf zo hebben gezien, kunnen werkelijk zaligmakend en tot ere Gods gelovig werkzaam zijn met de Heere Jezus Christus. Dit is een van de gronden van de christelijke religie.

De Heere Jezus wordt in het Getuigenis genoemd de tweede Adam. Hij is zonder zonden. Hij heeft zonde gehad, maar de zonde die Hij gehad heeft, was Hem toegerekend. Persoonlijk had Hij geen zonden. Als God kon Hij ze niet hebben, maar ook niet als Mens, want Hij is geboren buiten het eerste Verbond om, en de Schrift zegt ook dit weer duidelijk: “Dat Heilige, Dat uit u geboren zal worden, zal Gods Zoon genaamd worden” (Luk. 1:35). Dus uit Maria is niet iets zondigs geboren, maar iets dat heilig was. Heeft Maria later nog kinderen gehad, wat ik geheel in het midden laat, dan zijn deze kinderen wel in zonden ontvangen en geboren, maar haar eerste Kind, de Heere Jezus, was zonder zonde. Toen Hij op aarde was, was Hij dus niet zonder zonden, want Hij had de zonden van de wereld, maar nu is Hij zonder zonden. De zonde, de schuld, de smet van de zonde, de zonden van miljoenen en miljoenen mensen, zijn in het graf gebleven. En Hij is zonder zonde opgestaan uit het graf. Daarom staat er dat Hij zonder zonde eenmaal zal gezien worden (Hebr. 9:28), namelijk bij Zijn wederkomst op de wolken des hemels. De tweede Adam heeft geen zonde, maar gerechtigheid.

* De voorafgaande catechisaties over dit onderwerp zijn niet beschikbaar.

Wanneer wij nu in Hem gevonden worden, dan bezitten ook wij gerechtigheid. En omdat Hij niet alleen de gerechtigheid heeft verworven, maar ook de Heilige Geest, zijn wij tegelijkertijd in Christus vernieuwd naar het beeld Gods, het beeld dat juist Adam door de zonde verloren heeft. Nu zijn wij, zoals wij hebben opgemerkt, door onze geboorte in Adam. Dat “zijn” in Adam kan dus geen mens ontgaan. Alle mensen worden in Adam geboren. Daar kunnen wij tegenin gaan, wij kunnen zeggen: “Het is onrechtvaardig”, of: “Het is dwaasheid zulke dingen te geloven”, enzovoort, maar het zal vroeg of laat toch door de gehele wereld worden gezien.

Hoe zijn wij nu in Christus? Door het geloof, door de roeping. Als God een mens roept, niet alleen uitwendig, maar ook innerlijk, niet alleen wederstandelijk, maar onwederstandelijk, dan komt deze mens tot Christus. De roeping gaat dus door tot Christus. De roeping houdt niet ergens op, bijvoorbeeld daar waar de mens nog niet in Christus is, maar de roeping gaat door en brengt een mens tot Christus, of is oorzaak dat een mens in Christus komt. Ook daar houdt het zaligmakend werk niet op; de roeping gaat door. De Heilige Geest, Die de mens roept, brengt hem tot Christus, en in Christus wordt de mens dan gerechtvaardigd. Ook hier houdt het niet op, maar in Christus wordt de mens ook geheiligd. Ook hier houdt het niet op, maar in Christus wordt de mens verheerlijkt, namelijk bij zijn sterven, eerst naar de ziel, en dan ook naar het lichaam. Zo is de zaligmakende werking des Geestes.

De Heilige Geest overtuigt een mens, zodat hij ziet wat hij in Adam is; natuurlijk ook van wat hij gedaan, gesproken en gedacht heeft. De Heilige Geest openbaart hem Christus, en door middel van deze openbaring roept de Heilige Geest de mens. Op deze roeping komt dan de mens. Hij komt tot Christus, en tot Hem gekomen, wordt hij in Christus gerechtvaardigd en geheiligd. Nu is de heiligmaking het beginsel van de heerlijkmaking. Deze wordt hij deelachtig wanneer ziel en lichaam in de dood van elkander worden gescheiden. Gelijk wij gezegd hebben, de heerlijkmaking is eerst naar de ziel, en dan ten jongsten dage naar beide, ziel en lichaam.

Wat ik u nu zo in het kort gezegd heb, dat moet u vinden in uw hart; het moet daarin uitgewerkt zijn. U moet het door ondervinding kennen, en deze dingen door ondervinding te kennen, betekent zaligmakend bearbeid te zijn door het Woord en de Heilige Geest. Slechts wie deze dingen kent, is zaligmakend door de Heilige Geest bearbeid. Niemand anders kan het ervoor houden dat hij deze zaligmakende bearbeiding des Geestes deelachtig geworden is.

U ziet dus dat de rechtvaardigmaking en ook de heiligmaking geheel in Christus is, dat de mens de weldaden van het Verbond der genade, waarvan de rechtvaardigmaking en de heiligmaking de twee voornaamste en ook de eerste twee zijn, nooit kan kennen, of hij moet in Christus Jezus gevonden worden. De roeping betekent het brengen van de mens tot Christus. En zo vindt u het in de Schrift, namelijk in de brief aan de Romeinen, waarin Paulus schrijft: “En die Hij geroepen heeft, dezen heeft Hij ook gerechtvaardigd, en die Hij gerechtvaardigd heeft, dezen heeft Hij ook verheer-

lijkt” (Rom. 8:30). Dus dat zijn dingen die aan elkander zo verbonden zijn, dat zij van elkander geen ogenblik kunnen worden los gedacht, en nog veel minder losgemaakt.

Ik heb dikwijls gehoord dat men de roeping bijvoorbeeld los maakte van de rechtvaardigmaking, maar dat is een grote dwaling. Een dwaling in de grondstukken van onze religie betekent een dwaling ten verderve. Hier moet in het diepst van ons hart alleen maar zekerheid zijn, zodat ieder die deze dingen ondervonden heeft, vooral wanneer hij ze hoort verklaren, onmiddellijk in zijn gemoed voelt dat deze dingen zo zijn, en dat als zij in zijn hart zo niet waren, hij ook onmogelijk enige gegronde hoop zou mogen koesteren op de eeuwige gelukzaligheid. Ik verzoek u dus deze dingen wel ter harte te nemen. Laat gij ze los, dan komt gij in de dwaling terecht, misschien in het begin niet duidelijk, maar op den duur zal het zeker duidelijk worden. Daarom, houdt de wacht bij de eerste beginselen.

Hieruit zien wij dat het geloof een rijke vrucht heeft. Als iemand zegt: “Ik geloof”, dan moet hij ook een geloof hebben dat rijke vrucht heeft. En een van de eerste en voornaamste vruchten is de rechtvaardigmaking. Paulus zegt in Romeinen 5, het eerste vers: “Wij dan gerechtvaardigd zijnde uit het geloof, hebben vrede bij God door onzen Heere Jezus Christus.” Deze dingen zijn zo duidelijk! Men zoekt ze niet, men leest of studeert niet om ze te vinden. Maar niet zodra is een mens tot het geloof gekomen, of ze openbaren zich in hem, ze komen naar hem toe, het wordt hem getoond, het wordt hem gezegd. De Heilige Geest laat het hem zien. En als dit gebeurt, komt hij tot de Bijbel, en daar leest hij wat hij ondervonden heeft. Dan komt hij tot de Belijdenisgeschriften, tot de catechismus en de andere twee. Dan komt hij tot de geschriften van mensen die in de kerk van Nederland in vroeger tijden het Woord zuiver verklaard hebben. Nu kan hij nooit het Evangelie recht horen prediken, of hij hoort wat hij ondervonden heeft.

Men moet nooit rusten voordat men het getuigenis heeft bekomen dat het zo is. Zij die door de Heilige Geest worden geleid, kunnen met niets anders tevreden zijn dan met een drie-enig God. Zij zullen zolang ongelukkig blijven en zich gevoelen, totdat het ledige vervuld is met God Zelf. Dit kunt u weer vinden in de Schrift. Maar ik behoef u dat niet aan te wijzen, want de oppervlakkige Bijbellezer kan het weten. Deze dingen zijn hoogst eenvoudig, maar weet u waarom de eenvoudige dingen ingewikkeld schijnen te zijn? Wij zijn er te veel mee doende. Dat is ons ongeluk. Wij komen er met ons verstand te veel bij, met onze wil, met onze begeerte, en dat betekent vertroebeling. Hierdoor wordt alles verduisterd, en hoe meer wij dit doen, des te duisterder worden de dingen. Daarom zal het ook nooit een mens gelukken met zichzelf, met zijn eigen verstand, begeerte en wil, zichzelf te onderzoeken. Dat moet God doen, want iemand die gelooft, is een mens die zichzelf geheel mistrouwt. “Zeg tot mijn ziel: Ik ben uw Heil” (Ps. 35:3). Zij die zich onderzoeken willen en oprecht zijn, die willen zelf de uitspraak niet doen. Zij willen het God laten zeggen, en waar het oprecht is, daar zegt God het ook, wel bij de een duidelijker dan bij de ander. Dat

getuigenis dat men een kind van God is, dat getuigenis des Geestes, dat is bij de een sterker dan bij de ander, en bij éénzelfde mens de ene tijd sterker dan de andere tijd. Maar is men oprecht, dan ontbreekt dit getuigenis nooit ten enenmale. Vroeg of laat wordt het versterkt.

Laat God alles doen. Wroet en wring niet, vervorm de dingen niet. U moet er niets aan doen, maar u moet de dingen zelf tot u laten spreken, en dan moet u er het hoogste gemak van hebben, en dat zult u ook als u werkelijk oprecht bent. En dan zult u merken dat u vrijmoedigheid tot God hebt (als er geen bijzondere zonde tussen ligt), want met de zaken Gods kan men altijd bij God terecht. Want het is niet de vraag of mijn gevoel mij zegt dat ik een rechtvaardig mens ben. Het is uitsluitend de vraag wat het Woord van mij zegt. Ik kan het gevoel hebben dat het er ellendig bij mij bij staat, en tegelijkertijd kan het Woord tot mij zeggen: “Gij zondaar, gij zijt rechtvaardig voor God.” En daarom worden wij ook naar het Woord verwezen. Dat is de wijsheid van onze voorvaderen uit de tijd van de Reformatie geweest.

Later is dat anders geworden. Toen werden de mensen naar hetgeen in hen omging verwezen. En zo hebben wij een te uitgebreide kenmerkenleer gekregen. Het spreekt vanzelf dat wij het noemen van kenmerken niet verwerpen, maar wij hebben een te uitgebreide kenmerkenleer gekregen. Wij moesten gebleven zijn bij de Twaalf artikelen des geloofs. Als wij daar gebleven waren, zou de dwaalleer niet zoveel kans gekregen hebben. Naarmate wij deze artikelen verlaten hebben, zijn wij in nog grotere ellende terechtgekomen. Wij hingen aan de lippen van mensen, en wij dachten: die weten het immers, want van deze mensen zegt men dat zij bekeerd zijn. En zo vroegen wij het aan deze mensen.

De leer van de Schrift is totaal iets anders. Dat heb ik u al gezegd: “Zeg tot mijn ziel: Ik ben uw heil.” Wees zo werkzaam in eenvoudigheid en oprechtheid des harten, en zie wat er dan van komt. U moet toch eenmaal, in het uur van uw dood, alleen gaan, en dan kunt gij geen predikaties met kenmerken opslaan. U komt straks alleen te gaan of te liggen, en u gaat alleen de dood in. Wie stilstaat bij de dood, die weet wel dat de dood een ernstig ding is. En nu moeten wij bij zo’n “post” als het sterven is, getroost zijn. En dat is ook de belofte: zij zouden niet sterven zonder getroost te zijn. En dan moet de Heilige Geest getuigenis geven dat onze troost gegrond is.

Dus dit voor vanavond over deze gewichtige dingen. Wij moeten daarvan nog andere dingen zeggen, en dan hoop ik dat het telkens zal blijken wat deze leer eigenlijk behelst. Maar laat mij dit u en mijzelf nog op het hart drukken: met het Woord moeten wij handelen. Vele mensen hebben allerlei ondervindingen. Zij schrijven die toe aan God of aan de Heilige Geest, en zij zeggen: “De Heere deed dit en dat, Hij gaf dit en dat.”

Maar als wij ons nu eens de vraag voorlegden: “Hoe weten wij dat het de Heere is? Dat Hij het was, Die dit en dat gaf? Hoe weten wij dat het de Heere is?” En dat is immers de vraag waar het alles om gaat. De meeste mensen hebben immers toch geen

andere kennis dan die van de dingen afstraalt. Zo heeft de wereld een kennis van een Oerwezen of een Opperwezen of een Godheid. Hoe is zij aan die kennis gekomen? Behalve dat in het hart van de wereld het “kennelijke Gods” is, is er een afstraling van de dingen zelf gekomen. Zo is de wereld gaan theoretiseren over een Wezen, een Kracht, een Godheid. En de christenen, die de Bijbel hebben, de meesten van hen, hoe zijn zij aan het geloof gekomen? Door de afstraling die het Evangelie, het Woord, in hen had. En zo zijn zij gekomen tot een kennis van het Evangelie. De inhoud van de Bijbel heeft hun die kennis gegeven.

Maar waar het oprecht is, daar is het zoals Paulus schrijft in 2 Korinthe 4, vers 6: “Want God, Die gezegd heeft dat het licht uit de duisternis zou schijnen, is Degene Die in onze harten geschenen heeft, om te geven verlichting der kennis der heerlijkheid Gods in het aangezicht van Jezus Christus.” Dan voelt u toch wel het onderscheid tussen deze dingen? In het ene geval is het, wat de dingen der zaligheid, der genade aangaat, en wat de schepping, de aanwezigheid van een Opperwezen betreft, van het Evangelie, van het Woord gekomen. “Maar wat is er dan beter dan dat men zijn kennis van het Woord krijgt? Zo moet het toch ook?” Dit is nu van de vorst der duisternis. Het moet van het Woord komen, maar dan God in het Woord, en Hij werkzaam door het Woord. Niet het Woord alleen en op zichzelf, maar God in en door het Woord. In het laatste geval is het de bijzondere werking des Geestes, in het eerste de algemene.

En dit geeft weer iets ter toetsing. Hierbij moet u onderzoeken of het een afstraling geweest is van het Woord, of van God in en door het Woord. Dat ene onderscheid is het onderscheid tussen het eeuwige licht en de duisternis van een stikdonkere nacht, het onderscheid tussen de dood en het leven, het onderscheid tussen het onderwijs van de satan en het onderwijs van God. Ik ben ervan overtuigd dat als u oprecht is, u zich misschien dagelijks erover verwondert, als u namelijk tot de wetenschap komt dat u een oprechte is, dat dat Goddelijke licht ten eerste kwam van God, en ten tweede dat het niet in de bovenste delen van uw hart bleef steken, maar dat het doorging en doordrong tot de benedenste delen van uw hart, en dat uw hart daardoor verlicht en vernieuwd en vernederd en zalig gemaakt werd.*

* Het slotgebed is niet opgetekend. Ook is niet bekend welke de nazang was.

6e Predikatie over Johannes 19:38a, uitgesproken door Ds. J.P. Paauwe op 11 april 1954 te 's-Gravenhage

Gezongen: Psalm 43.

Gelezen: De Wet des Heeren; Johannes 19:31-42.

Aan deze predikatie ging een huwelijksbevestiging vooraf.

Gezongen: Psalm 32:3 en 4.

Het zijn, mijn zeer geachte toehoorders, nog altijd de woorden die ge in het begin van het 38e vers van Johannes 19 vindt, die onze aandacht vragen:

“En daarna Jozef van Arimathea...”.

Ik heb er u al op gewezen, dat Lukas van deze Jozef van Arimathea wat meer zegt dan wij in het Evangelie van Mattheüs vinden. Zo zegt Lukas onder meer dat Jozef van Arimathea was een goed en rechtvaardig man. We hebben laatstleden woensdag in de Franse Kerk u bij deze woorden al mogen bepalen.

“Een goed en rechtvaardig man”. Rechtvaardig was de mens in de staat der rechtvaardigheid. Want God had hem goed gemaakt. We kunnen ook niet anders aannemen dan dat God de mens goed gemaakt heeft, want Hij is goed. Goed gemaakt, dat is naar het hoogste patroon, naar Zijn eigen beeld. Wat een stof van overdenking zou dit kunnen geven: naar Zijn eigen beeld. Toen de mens geschapen was, was hij een beelddrager van God. Dat wil dan onder meer zeggen dat God van Zichzelf iets in de mens zag.

Waarin het beeld Gods bestaat, vindt ge in Efeze 4, vers 24, en in het tiende vers van Kolossenzen 3. Het bestaat in kennis, gerechtigheid en heiligheid. Wat een toerusting: kennis, gerechtigheid en heiligheid – had ik meer tijd en kracht, ik zou hier graag gedurende enige ogenblikken bij willen stilstaan – maar dat is nu verloren. Een mens heeft dat goede, heeft het beeld Gods verloren. Is het hem ontnomen? Neen, hij heeft het eraan gegeven, hij heeft het prijsgegeven, hij heeft het losgelaten. En hij doet dit dagelijks, zodat ge niet hoeft te zeggen: “Ja, dat was Adam”. Neen, het geschiedt dagelijks. Een mens is overgegaan van God tot de vorst der duisternis, en het beeld Gods heeft hij verwisseld met het beeld van satan, zodat niemand na de val rechtvaardig is – integendeel, er ontbreekt maar al te veel aan, ja, er ontbreekt alles aan. Niemand is rechtvaardig, dat is de duidelijke leer van de Heilige Schrift, en er is geen consciëntie welke deze leer niet bevestigt.

Eén was rechtvaardig, de Heere Jezus Christus. De Heere Jezus was beide God en Mens, en als God was Hij rechtvaardig, maar Hij was dit ook als Mens. Hij had het volste recht om aan ons te vragen of wij Hem ook konden overtuigen van zonde (Joh.

8:46). “Die van ulieden zonder zonde is, werpe eerst den steen op haar” (Joh. 8:7), zo vroeg Hij eens, toen Hij omringd was van de voorgangers van Israël, en daar een vrouw stond met gebogen hoofd. Maar niemand kwam te voorschijn; ze werden allen van zichzelf beschuldigd.

Hoe godvruchtig is de Heere Jezus geweest, toen Hij op aarde was. Hij bad voor Zijn vijanden, en dit was zelfs Zijn eerste gebed aan het kruis: “Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen” (Luk. 23:34). Hij zorgde voor Zijn moeder, voor Maria. Hij was eropuit om de Schrift vervuld te krijgen, de woorden: “Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?” (Matth. 27:46; Ps. 22:2) en “Mij dorst” (Joh. 19:28; Ps. 69:22). En toen het scheen dat alles verloren was – want wat kan iemand die aan een kruis hangt, bereiken hebben? – ik zeg, toen het scheen dat alles verloren was, heeft Hij door een waarachtig geloof in de Vader, in de trouw en in de goedheid van de Vader, uitgeroepen: “Het is volbracht!” (Joh. 19:30).

Wij kunnen rechtvaardig worden. Als er stemmen in u zijn, die u zeggen: “Nee, wie dit zou kunnen worden, gij niet”, weet dan, dat deze stemmen komen van de verkeerde kant, niet van God. Van God komt dit Woord: “Zo waarachtig als Ik leef, spreekt de Heere HEERE, zo Ik lust heb in den dood des goddelozen! Maar daarin heb Ik lust, dat de goddeloze zich bekere van zijn weg en leve” (Ezech. 33:11).

Wanneer iemand gelooft, dát gelooft: “Zo waarachtig als Ik leef”, gelooft, dan is hij rechtvaardig. Wat geloven is, dat heb ik u al honderden malen gezegd, zodat ge nu toch wel een gelovige zoudt moeten wezen, en dan ook weten wat het geloof is. Geloof wordt gevonden in een in zichzelf verloren mens, verloren in Adam, in een mens die zichzelf schuldig ziet, zondig en schuldig. Ja, men kan zichzelf zondig zien. Daar zorgt de consciëntie wel voor, maar dat betekent nog niet dat men zichzelf ook schuldig ziet. Wie zichzelf schuldig ziet, die bekent dat hij niet waard is in de hemel te zijn noch op de aarde, maar in de rampzaligheid. Hij rechtvaardigt God, en hij beschuldigt en veroordeelt zichzelf; en voor hem is dat waarachtig.

Geloven, dat is afzien van zichzelf. Een mens zoekt het in zichzelf – niet zo heel ernstig, dat zijn maar grote uitzonderingen, maar hij zoekt het toch in zichzelf. En als hij dat dan een tijd gedaan heeft, dan laat hij het ook weer na, komt tot de wanhoop of hij neemt een andere leer aan. Maar als dat nu door moet gaan, dan komt er een ogenblik waarin hij van zichzelf zich afwendt. En dit afwenden wordt veroorzaakt, aan de ene kant door het gezicht dat men onbekwaam is tot enig goed en geneigd tot alle kwaad, en aan de andere kant doordat hij verstaat dat hem door God in Christus de helpende hand is toegestoken.

Wie gelooft, blijft daar natuurlijk niet staan, want wie gelooft, die gelooft. En wat gelooft hij? Dat dát waarachtig is, dat waarachtig is wat ik u zo-even gezegd heb, dat hij onbekwaam is om zijn zaligheid te werken, en dat God gewillig is en machtig om hém zalig te maken. En omdat hij dat gelooft, zo komt hij tot God, tot God door Jezus Christus. Hij wendt zich tot Christus; verenigt zich met de Heere Jezus; eigent de

Heere Jezus zich toe, op grond van de belofte – niet maar zo, niet maar in het wilde weg, maar op grond van de belofte –; omhelst hetgeen de Heere Jezus verworven heeft; en komt door de Heere Jezus tot de Vader met de vraag ener goede consciëntie (1 Petr. 3:21).

Gezongen: Psalm 89:7.

Hoe komt het dat een mens die gelooft, rechtvaardig is? Hebt u hier wel eens over nagedacht? Of is u in staat op deze vraag het antwoord te geven? Hoe komt het dat een mens die gelooft, rechtvaardig is?

De Heere Jezus Christus, God en Mens in één Persoon, heeft de straf op de zonde gedragen, en is aan de Wet des Heeren gehoorzaam geweest. Dit heeft Hij niet gedaan voor Zichzelf, maar waar Hij stond in de plaats van de mens, heeft Hij deze arbeid verricht ten bate van de mens. Wanneer nu iemand gelooft, dan grijpt hij dít aan, namelijk de gerechtigheid van Christus, zó verworven. Hij grijpt geen tekst aan, maar hij grijpt beide de Persoon en het werk van de Heere Jezus aan. En dan is hem de gerechtigheid van Christus toegerekend, hetgeen hij ook gelooft – want het staat in de Schrift – en gewaarwordt in zijn hart, zodat hij vrijmoedigheid heeft om nu tot de Vader zonder verschrikking te naderen. Ik zei: het staat in de Schrift. De Schrift is er vol van. Jesaja 53: “Door Zijn kennis zal Mijn Knecht, de Rechtvaardige, velen rechtvaardig maken” (vs. 11). De brieven van de apostel Paulus aan de Romeinen en aan de Galaten kunt u hierop nalezen.

De Heere Jezus Christus heeft behalve de gerechtigheid die voor God geldt en die wij nodig hebben, de Heilige Geest verworven. Nog eens, als nu iemand gelooft, dan grijpt hij beide aan, gerechtigheid en de Heilige Geest, en dat betekent dat hij rechtvaardig is en heilig is. “Maar uit Hem”, zegt de apostel Paulus in de brief aan de Korinthiërs, in het eerste hoofdstuk, het 30e vers: “Maar uit Hem zijt gij in Christus Jezus, Die ons geworden is wijsheid van God, en rechtvaardigheid en heiligmaking en verlossing”.

Jozef van Arimathea was een gelovige, en zo was hij voor God beide rechtvaardig en heilig. Door het geloof verwachtte hij, zoals Lukas ook zegt, het Koninkrijk Gods. Dat is, ondanks alles geloofde hij in Christus. De goddeloze wereld en de vrome wereld beide, spraken: “Niets, niets, niets! Deze man heeft zich jammerlijk bedrogen, niets; er komt ook nooit iets van!” Maar Jozef van Arimathea zag dat alles gewonnen was in, met en door Jezus Christus. Zo verwachtte hij het Koninkrijk Gods. Het zwaartepunt van zijn leven was verlegd van de aarde naar de hemel, van de zichtbare en tastbare dingen naar de onzichtbare dingen, en “hij hield zich vast, als ziende den Onzienlijke” (Hebr. 11:27).

Wie dit mag doen, wie dit kan doen, wie dit wil doen, staat in de gehele wereld sterk. Het komt er niet op aan, waar hij zich bevindt, ja, al was hij in de gevangenis,

al werd hij naar het schavot geleid, hij staat sterk. En daarom vinden we in Jesaja 45, vers 24: “Men zal van Mij zeggen: Gewisselijk, in den HEERE zijn gerechtigheden en sterkte; tot Hem zal men komen”. En waar dit waarachtige geloof gemist wordt, daar is men zonder enige betekenis – al zou men het ook gebracht hebben tot hoge posten – zonder enige betekenis! Weet dit goed, want het gaat om u ook.

Het werk dat Jozef van Arimathea verricht heeft, heeft hij mogen doen door het geloof, door de liefde, naar de wil van God.

En nu wij! Wat zegt de Schrift, wat zegt God, wat zegt de consciëntie van u? Het is één van tweeën: ge zijt een rechtvaardig mens of een goddeloos mens, één van tweeën. We doen ons best om daar nu wat tussen te hebben. Rechtvaardig? Nee, dat niet. Goddeloos? Dat waagt men ook niet zo uit te spreken. Niet goddeloos, niet rechtvaardig. Als u nu de Bijbel leest, dan vindt u maar alleen gesproken van rechtvaardigen en goddelozen; tenminste, zo lees ik de Bijbel. Ik ben er van overtuigd dat ik goed lees. Veronderstel dat u zegt: “Ja, maar toch, desondanks ontbreekt mij de vrijmoedigheid om te zeggen, om te geloven, om het ervoor te houden, dat ik een rechtvaardige ben”. Dan is het nog niet goed met u. En u kunt ervan verzekerd zijn dat u in deze toestand geen ruim sterven bereid is, u kunt ervan verzekerd zijn.

Maar het behoeft zo niet te blijven. “Tja”, zal misschien deze of gene willen zeggen, “maar wat moet ik dan doen?” Wel, gij moet geloven. In het geloof is de zekerheid. Als ge niet gelooft, dan kan ik, al noemde ik een uur lang kenmerken, u er toch niet toe brengen om te geloven. Dan zal dat, terwijl u ze aanhoort, misschien u aangenaam wezen, maar de dag zal niet voorbij zijn of u is weer teruggevallen, teruggevallen in dezelfde toestand. Geloven moet u! Gij zegt: “Dat kán ik niet, ik kán niet geloven”. Dat weet ik, en u weet het ook, door de ondervinding die u ervan hebt, en door wat u leest in de Bijbel. Het wordt niet verwacht van u. God wil u helpen in alles, Hij wil u in alles helpen. Dus nu komt het er maar op aan of u het nodig hebt. Ja, u begrijpt wel dat als dit niet het geval is, er dan niets gebeurt. Het is de vraag of u het nodig hebt. En wie het nodig heeft, nou, die heeft, om maar iets te noemen, voordat hij naar de kerk ging, al één, twee, drie of meer malen de Heere aangeropen. En hij doet het vandaag nog enige malen, en vannacht ook, en zo door. En dan zal hem, terwijl hij zo leeft, gegeven worden op verscheidene dingen te letten.

Want hoe komt het dat de mensen zo dom zijn in betrekking tot de dingen van de Waarheid? Men staat versteld, zo dom als de mensen zijn! Domme vragen, domme antwoorden. Hoe komt het dat ze zo dom zijn? Ze hebben dat leven niet, dat ik nu aanwijs, en nu worden ze op de dingen niet gewezen. Ze merken dus niet op. En zo blijft de onuitsprekelijke domheid. En het spreekt vanzelf, dat daar dan onder en achter ligt dat men valse gronden heeft. En wordt het niet verhoed, dan sterft men met zulke gronden.

Heeft een mens het leven dat ik aanwees wel, dan komt hij in het gemis, en dit gemis wordt ondragelijk. Wanneer u het buiten God niet kunt stellen, buiten de Heere Jezus, dan kan de Heere Jezus het buiten u niet stellen, geloof dat maar gerust.

Geloof dat maar, en geef uzelf maar de schuld, en spreek God maar vrij, en klaag uzelf aan. En zie dat u onder dit alles uw gezondheid niet bederft. Want een mens denkt somtijds: ja, maar het moet veel meer drukken, en als het niet meer gaat drukken, dan zal ik er ook nooit komen. En dat is ook zo. Maar maak u daar geen verkeerde voorstelling van. Want er is in de kloosters wel zo het een en ander gebeurd; u kunt er Luther over nalezen. Dát niet, dát niet; maar bukken, bukken, bukken. Bukken onder alles, onder alle tegenspoed. Wanneer het u niet naar de zin gaat, wanneer er moeilijkheden zijn van verschillende aard, bukken! Telkens bij uzelf zeggen: “Ja, zulke dingen heb ik te wachten, ik heb het ernaar gemaakt. Het is nog gelukkig, dat deze dingen komen. Misschien, misschien zijn ze middelen in de hand des Heeren, want ik heb toch ook gelezen dat Hij ons tot ons nut kastijdt (Hebr. 12:10), en geselt een iegelijken zoon, dien Hij aanneemt (Hebr. 12:6).” Zodat u in plaats van te klagen of uw hoofd te laten hangen, blij moet wezen dat God en mensen u schijnen tegen te werken; blij moet zijn. Want tenslotte is er maar één engte, en dat is de eeuwige verdoemenis. Iedere andere engte is zo eng niet als u denkt, integendeel, juist in de engte helpt God. “Hij zal den ellendige in zijn ellende vrijmaken” (Job 36:15).

Amen.

Gebod:

Heere, doe ons U dankbaar zijn dat we deze dingen mogen en kunnen en willen zeggen. Geef dat ze ons hebben geraakt of nog raken. Doe ons ze diep overdenken, en leer ons ons hart voor de werking Uws Geestes en voor Uzelf te openen. Hebben we niet onmiddellijk voorspoed hierbij, laat ons niet aflaten van dit werk, maar doe ons onszelf vernederen, aanklagen, en ons gedragen als ellendigen, gelijk Uw Woord zegt dat we doen zullen.

Laat het ons een groot blijk van Uw goedheid wezen, dat we een dak boven ons hoofd hebben, geen gescheurde kleren dragen, en ons nog kunnen voeden. En laat het vooral voor ons groot wezen dat we nog gewaarschuwd worden, gewaarschuwd door onze consciëntie, gewaarschuwd somtijds door de blik van een mens, gewaarschuwd door tegenspoed en kruis, door Uw Woord.

Laat ons ons niet verzetten noch verharden, maar doe ons bukken, voor U opzij gaan, belijden – “'k Bekend' o HEER”, zo hebben we gezongen – belijden, toevlucht nemen tot een Offerande die van oneindige waarde is, waarheen nooit iemand tevergeefs de toevlucht nam.

Begeef noch verlaat ons. Denk aan ons op deze dag. Doe ons in Uw vreze handelen en wandelen. Laat ons niet toe ons te geven, meer dan nodig is, aan het gewone leven, aan eten en drinken, aan werken en aan slapen. Maar laat ons wezen als de soldaat die op wacht staat en zijn plicht doet. Laat ons waken en bidden. Doe ons dan een medelijdend hart hebben met onze naaste, en verwonderd en beschaamd staan en verlegen in betrekking tot U en onszelf.

Gedenk deze jonggehuwden. Ze menen ver weg te moeten gaan. Heere, gedenk ze, ook al was het dat ze later zouden moeten bekennen: we hebben het te ver gezocht, het was overal, het was in de belofte.

Amen.

Gezongen: Psalm 31:17, 18 en 19.

7e Predikatie over Johannes 19:38a, uitgesproken door Ds. J.P. Paauwe op Goede Vrijdag, 16 april 1954 te 's-Gravenhage

Gezongen: Psalm 105:1-5.

Gelezen: Johannes 19:31-42.

Gebed:

Aanbidelijke Heere, doe ons naderen tot U met diep ontzag en onderwerping des harten. Gij hebt ons allen welgedaan, en Ge doet het gehele mensdom wel. Gij zoudt met ieder van ons in het gericht hebben kunnen treden, maar Gij hebt ons gedragen en verdragen. Doe ons opmerken, erkennen en waarderen.

Het is door Uw goede voorzienigheid dat we hier met elkander tezamen mogen zijn, om Uw Woord geschaard. Laat het door ons worden erkend dat het vrije goedheid is. Geef ons in de opening onzer lippen Uw getuigenis, en doe ons spreken naar de zin en naar de mening Uws Geestes. Bereid dit Woord in onze harten een plaats; leer het ons verstaan, opdat we mogen behoren tot de weinigen die van U niets anders te zeggen hebben dan goed. De wereld acht U kwaad te zijn; ze is U vijandig. Ze heeft U aan het kruis geslagen, en nog is het en het zal blijven tot de jongste dag: "Wijk van mij, want aan de kennis Uwer wegen heb ik geen lust".

Dat, Heere, er zijn bij wie dit nu anders is, dat is alleen te danken aan Uw goedheid en aan de bearbeiding van Uw Heilige Geest. Had U niet naar ons omgezien, dan zouden we ook louter wereld zijn. We zijn nog wereld voor een gedeelte. Doe ons dit betreuren en bekennen, en laat het ons een oorzaak en een reden zijn om niet op onze naaste uit de hoogte neder te zien. Leer ons hem dragen, gelijk Gij gezegd hebt: "Draagt elkanders lasten, en vervult alzo de Wet van Christus". En geef ons nog een woord te zeggen in deze wereld, niet alleen van de kansel, maar in het algemeen. Want het is de roeping van Uw gehele Kerk om U te belijden. En wil dat woord dan zegenen, maar laat ons niet zien waar de zegen blijft.

Gedenk onze zieken, verpleegden, hen die in rouw werden gebracht. Gedenk ouden van dagen die verplicht zijn in hun woning te blijven. Gedenk hen die op de Rustdag, en wellicht ook op een dag als deze, Uw Woord en een goed getuigenis van Uw Woord onderzoeken. Richt nog in menig hart Uw Rijk op.

Versterk het overige dat sterven zou, en geef ons uit te zien en te verlangen naar Uw komst.

Amen.

Gezongen: Psalm 35:1 en 2.

We hebben, mijn zeer geachte toehoorders, in deze lijdensweken enige malen gesproken over het begin van het 38e vers van Johannes 19: “En daarna, Jozef van Arimathea...”. Het is ons voornemen ook in deze dienst nog gedurende enige ogenblikken uw aandacht bij deze woorden te bepalen.

“En daarna Jozef van Arimathea, die een discipel van Jezus was, maar bedekt om de vreze der Joden...”.

Jozef van Arimathea was een discipel van de Heere Jezus Christus. Wij weten dat de Heere altijd om Zich heen had twaalf mannen. Deze mannen hadden zich aan de Heere onbepaald overgegeven. Er was er echter één uitgevallen. Judas had de Heere Jezus horen zeggen dat Hij macht had om op de aarde de zonden te vergeven, maar Judas had niet kunnen bukken, niet kunnen loslaten. En als iemand dat niet kan, niet kan loslaten, niet alles kan loslaten, dan is hij niet het voorwerp van de opzoekende liefde Gods in Christus Jezus. Hij heeft deze liefde versmaad, en dat is zijn ergste zonde geweest, waarom hij ten eeuwigen dage zal worden veroordeeld.

Het woord discipel betekent leerling. Toehoorders, behalve de twaalf had de Heere Jezus nog andere leerlingen, en onder dezen bevond zich Jozef van Arimathea. Ik zeg: het woord discipel betekent leerling. Uit de hand van de drie-enige God waren wij tevoorschijn gekomen, leefden we in vereniging en gemeenschap met God. Wij vroegen naar Hem en naar niets anders, en ik hoop dat u bekend is, bekendgemaakt is dat dat nu het geluk is van een mens: te vragen naar God, naar niets anders, naar geen ziekte of gezondheid, naar geen rijkdom of armoede, naar geen hoogheid en naar geen laagheid. Want het vragen naar deze dingen staat ons in de weg, en belemmert, verhindert onze zaligheid.

We zijn in deze heerlijke staat niet gebleven. We hebben ons losgemaakt, losgemaakt van Hem Die de bron is van alle goed, de fontein van licht en leven. En nu zijn we aangewezen op onszelf. Wij geloven dit niet; vandaar onze gebeden die niet Godverheerlijkend zijn. Het wordt ontkend, maar of nu de Waarheid ontkend wordt of niet, dat heeft op de Waarheid zelf geen invloed. Wij moeten leren en geleerd hebben dat de Waarheid staat. En dat slechts hij sterk, vrij, gelukkig is, in de tijd en in de eeuwigheid, die zich aan haar vastklemt in leven en in sterven, zoals de dichter dat beschrijft: “Ik neem mijn toevlucht onder de schaduw Uwer vleugelen, totdat de verdervingen zullen voorbij zijn gegaan” (Ps. 57:2).

Maar nu kan een mens hersteld worden. Wanneer de Heilige Geest een mens laat zien wat hij eens was en nu is; wanneer de Heilige Geest hem eraan ontdekt dat, nu hij eenmaal geworden is wat hij is, hij niet in staat is om ook maar enige verandering in zijn toestand te brengen; wanneer Christus Jezus, onze Verlosser, Zich openbaart, niet slechts aan de mens, maar aan de mens en in de mens, dan wil deze mens een leerling worden van God. En wat doet hij dan – want het komt erop aan dat we de dingen werkstellig maken;* of een mens al wil, of zegt dat hij wil, en er gebeurt niets, dan heeft dat geen betekenis – wat doet een mens die waarlijk een leerling van Christus wil worden? Hij wendt zich af van zichzelf, van zijn verstand, wil, oordeel, genegenheden, waardigheid, enzovoort. Hij wendt zich af van de naaste, van de gehele wereld; hij wendt zich af van de vorst der duisternis; en hij keert zich tot Christus. Vanaf dat ogenblik zoekt hij God. En nu staat er: “Gij, die God zoekt, ulieder hart zal leven” (Ps. 69:33).

Als nu een mens zich keert tot Christus, dan is zijn eerste werk om Christus aan te nemen, Hem aan te nemen op grond van de belofte, van de vrije toezegging, op grond van de aanbidding van de Vader en van de Zoon. Met Jezus Christus omhelst hij dan de belofte, en hij bekeert zich, hij bekeert zich tot God. En deze bekering is een onberouwelijke bekering tot zaligheid. Men komt hier nooit op terug. Al is het ook dat er droeve tijden in het leven van zo iemand aanbreken, hij komt altijd op hetzelfde terug.

Wie nu zo gehandeld heeft, zit aan de voeten van Christus, en hij vraagt: “Heere, wat wilt Gij, dat ik doen zal?” Gij ziet dit in Saulus van Tarsen. Hij is niet gegrepen, de Heere heeft Zich niet aan hem geopenbaard, of zijn gebed is: “Wat wilt Gij, Heere, dat ik doen zal?” (Hand. 9:6).

Wanneer nu de mens, zo bearbeid zijnde, daar bleef, dan zou het goed zijn. Maar hij doet dit niet. Van de voeten van Christus staat hij weer op, en zoekt zijn eigen weg te gaan, is het niet geheel, dan toch in menig opzicht. Ge ziet dit in de discipel Petrus. Petrus heeft een Godverheerlijkende belijdenis afgelegd, en Christus heeft hem op deze belijdenis zalig gesproken. Als nu de Heere Jezus Zijn doel bereikt heeft met de vraag: “Wie zegt gij dat Ik ben?” (Matth. 16:15), dan vangt Hij aan om met expresse woorden te spreken over Zijn aanstaand lijden en sterven. En nu treedt Simon Petrus op. Simon Petrus weet het beter dan de Heere. Hij is geen discipel in die ogenblikken, maar hij is een meester. En hij roept uit: “Wees U genadig, Heere; dit zal U geenszins geschieden” (vs. 22). En Christus moet tegen Petrus zeggen: Ga achter mij, satan, want gij verzint niet de dingen die boven zijn, maar die van beneden zijn (vs. 23). En bij Maria Magdalena vindt u hetzelfde. Ze had haar Heere teruggevonden, en nu zal ze maken dat ze Hem nooit weer kwijtraakt. Ze omhelst Hem, ze houdt Hem vast. En nu moet de Heere Maria Magdalena zeggen dat dat niet kan, en dat dat niet moet; dat

* ten uitvoer brengen

wanneer ze haar zin kreeg, het gehele verlossingswerk, ja, de gehele raad Gods vernietigd zou worden. “Raak Mij niet aan, want Ik ben nog niet opgevaren tot Mijn Vader” (Joh. 20:17).

Hoe menigmaal hebben de discipelen het veel beter geweten dan de Heere Jezus Christus. En, toehoorders, wij, de wereld, de natuurlijke mensen, weten het altijd veel beter dan de Heere Jezus. Zij weten het, en God weet het niet. En nu zijn ze eropuit om de dingen uit de handen Gods te rukken. Het is het oude: “gij zult als God wezen, kennende het goed en het kwaad” (Gen. 3:5). Zo leeft een mens die geen genade bezit, die buiten Christus is, van God niet gerechtvaardigd en geheiligd. “Wijk van mij, want aan de kennis Uwer wegen heb ik geen lust” (Job 21:14). Als u nu dit verstaat, dan weet u wat de gebeden zijn van de mensen, van hen over wie niet is uitgestort de Geest der genade en der gebeden. Deze gebeden zijn vijandschap tegen God. En als de Heere deze gebeden verhoorde, dan zou dit betekenen onze eeuwige rampzaligheid.

Gezongen: Psalm 27:3.

We vinden in de Heilige Schrift vele beloften, en al deze beloften heeft God gedaan aan Zijn Zoon, en in de Zoon aan allen die met de Zoon zijn verenigd. Buiten Christus heeft God geen beloften, maar alleen dreigementen. “Vervloekt is een iegelijk die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der Wet om dat te doen” (Gal. 3:10). Nu is de roeping van de gelovige om in de gevallen waarin hij door de voorzienigheid en volgens de raad Gods gebracht wordt, te zien op de beloften. En wanneer hij dit doet, wanneer hij de beloften, om zo te zeggen, de Heere, de Vader, voorhoudt, en Hem vraagt of Hij niet op grond van het Genadeverbond verplicht is Zijn belofte te vervullen – wanneer een mens zo handelt – dan komt hij in de rust. En hij mag de verzekering hebben dat God, wanneer dan ook, en op welke wijze dan ook, Zijn belofte zal vervullen. Dit is het “Heilig eenzaam, met God gemeenzaam”, waarvan een bekend iemand gezongen heeft.* Het is het christelijke leven, en waar dit leven geheel gemist wordt, daar is niets anders dan een satansbeeld, geen Godsbeeld; geen leven, maar een dood.

Maar de mens wil daar niet aan. Hij kan dat niet grijpen. Hij kan zich dat niet voorstellen. Hij heeft daar geen houvast aan, en nu houdt hij rekening met zijn naaste; zijn naaste moet erbij komen. Hij houdt rekening met de omstandigheden, en hij ziet ernaar uit dat deze zich wijzigen. Hij houdt rekening met zijn begeerten, en hij denkt er niet aan dat Paulus gezegd heeft: Ik zou niet geweten hebben wat eigenlijk zonde is, als de Wet niet zeide: Gij zult niet begeren (Rom. 7:7). Ik haal nu de tekst

* J. van Lodenstein.

niet letterlijk aan, maar let vooral op hetgeen ik u zei: "...niet geweten hebben wat eigenlijk zonde is". En ga maar na of u van deze zonde overtuigd zijt geworden. Als er over begeren gesproken wordt, dan denkt de mens meestal aan de zonde tegen het zevende gebod. Inderdaad, dat is begeren, en dit begeren is zonde, maar dat is maar een uiting van iets anders: van het bestaan van de mens. En het bestaan van de mens is niets anders dan begeren, tegen God in, tot zijn eeuwige schade. Hij houdt rekening met zijn schijnbelangen. Hebt u daar goed onderscheid in gevonden, onderscheid tussen de schijnbelangen en de waarachtige belangen? En tenslotte houdt hij rekening met de duivel. Deze leidt hem – somtijds met barse woorden, somtijds met vriendelijke woorden – naar de afgrond. Weet u het? Dat moet u weten, want u moet geleerd hebben vóór uw heengaan uit dit leven, de vorst der duisternis uit uw hart en leven uit te werpen.

"Maar", staat er, "*bedekt om de vreze der Joden*". De Joden, we hebben het u in een vorige predikatie gezegd, waren zo goed als unaniem, zonder uitzondering, tegen. En ze waren werkelijk niet mals, deze geestelijke heren, want volgens Johannes 9, vers 22, hadden ze een gebod uitgevaardigd, gemaakt, dat degene die Christus bekende de Messias te zijn, uit de synagoge uitgeworpen zou worden. Zo'n uitwerping uit de synagoge valt voor vlees en bloed niet mee. En zo is het niet verschoonbaar, maar wel begrijpelijk, dat Jozef van Arimathea bang was, vrees had, en de mensen zo'n beetje ontliiep, en de moeilijkheden trachtte te ontgaan. Dat was een zonde van Jozef van Arimathea, maar een zonde die verholpen kon worden en vergeven. Alle zonden kunnen verholpen en vergeven worden. Is u dat bekendgemaakt, weet u dat, tot uw eeuwige troost? "Die zijn overtredingen bekent en laat, zal barmhartigheid verkrijgen"; en hiertegenover: "maar die de overtredingen bedekt, zal niet voorspoedig zijn" (Spr. 28:13). Dat Jozef van Arimathea een gelovige was, dat hij waarlijk een discipel geworden was van Christus Jezus, dat heeft hij mogen openbaren.

We hebben zo dikwijls gezegd, mede in navolging van een ander, dat het ware beproefd wordt; dat het beproefd wordt op de posten, in de moeilijkheden, moeilijkheden als waarvoor bijvoorbeeld Mozes kwam te staan toen hij Israël uit Egypte had uitgeleid, maar stuitte op de Rode Zee, enzovoort. Dan wordt het beproefd. En dan heb ik in mijn leven gezien dat dan de mensen, ook die een zogenaamd groot geloof hebben, wel een uitweg vinden. Een bekend boekje, "Eens christens reize naar de eeuwigheid", geeft u daar veel van te lezen.

Maar Jozef van Arimathea was toen op zijn best. Dat is een kenmerk van het echte. Hij was toen op zijn best. Toen nagenoeg ieder zich van Christus afgewend had, en het hoogst gevaarlijk scheen te zijn om nu nog ook maar een goed woord over Christus te spreken, is Jozef van Arimathea voor het aangezicht van de zon voor de dag gekomen als een mens die, om de uitnemendheid van de kennis van Jezus Christus, er alles aan gegeven had.

Wat zegt u van dit alles? Wat zegt uw hart? Wat zegt uw consciëntie? Het komt

aan op twee zaken. Ten eerste komt het erop aan of we gestorven zijn, geestelijkerwijze gestorven zijn. Vóór deze dood, ik heb het u al met andere woorden en in een ander verband gezegd, vóór deze dood leeft de mens in vijandschap tegen God, en ook tegenover zijn naaste, evengoed tegenover zijn naaste. Hierom zeg ik dat het eropaan komt, dat men gestorven is. Waaraan gestorven?

Gestorven aan zijn verstand, zodat men een dwaas voor God geworden is. “Ik heb geen mensenverstand”, zo vinden we in Spreuken 30 (vs. 2). Het is voor de kinderen, en de Heere Jezus heeft de Vader hiervoor gedankt: “Ik dank U, Vader, Heere des hemels en der aarde, dat Gij deze dingen voor de wijzen en verstandigen verborgen hebt, en hebt dezelve den kinderkens geopenbaard” (Matth. 11:25). Wie wat weet, weet niets. Als u een begenadigd mens zijt, dan weet u niets. Na de begenadiging? Ja, na de begenadiging weet u wel iets: dit, dat u niets weet, dat is uw hele wetenschap. “Eén ding weet ik, dat ik blind was, en nu zie” (Joh. 9:25). Kunt u er niet bij? Dat maakt niets uit. Of u er bij kunt, dan of u er niet bij kunt, het is precies hetzelfde; de Waarheid blijft – vast, onveranderlijk, onomstotelijk, eeuwig rijk, terwijl ze haar bezitters het leven geeft.

Gestorven – aan eigen wil. Ik heb het u gezegd: gezondheid of ziekte, rijkdom of armoede, voorspoed of tegenspoed, gunst of afgunst en nijdigheid bij de mensen, moest ons precies hetzelfde zijn. Mogen we dan niet bidden? Christus heeft ons toch geleerd om het dagelijks brood te vragen? We mogen bidden, maar dat gebed moet opgezonden worden vanuit Christus; en anders is het geen gebed, maar veeleer een spotten. En als het gebed vanuit Christus opgezonden wordt, dan is erbij: “doch niet gelijk ik wil, maar gelijk Gij wilt” (Matth. 26:39).

Gestorven aan onze genegenheden. Genegenheden moeten maar één voorwerp hebben: God. “God heb ik lief” (Ps. 116:1 ber.).

Gestorven aan ons oordeel. Mensen hebben een oordeel over zichzelf. Dat is dan altijd nogal vrij gunstig, te gunstig. Ze hebben ook een oordeel over hun naaste, dat is zelden of nooit gunstig; als het gunstig is, dan is daar nog een reden voor die in het zichtbare, tastbare, die in de zonde ligt.

Gestorven aan onze waardigheid. Een begenadigd mens is een onwaardig mens. U kunt hem nooit beledigen. Hij is niet te beledigen. Als iemand hem beledigt, dan zondigt hij tegen God. Toch is een mens die genade heeft wel waardig, maar hij is het in Christus, en hij is het om Christus. *Hij* is eruit. *Christus* is ervoor in de plaats gekomen, en nu is *zijn* bestemming om hier te lijden. God kent Zijn volk aan het lijden dat ze hebben, aan het lijden in de ruimste zin van het woord.

Gestorven aan zichzelf. Dat is hetgeen waar het op aankomt als eerste punt.

En het tweede punt is: het rechte oogmerk. Want de apostel Paulus schrijft daar heel nauwkeurig over in 1 Korinthe 13. Gij weet het wel. Het oogmerk – wat bedoe-len we in ons leven, dus wat hebben we op het oog in ons leven? En als een mens nu genade heeft, dan heeft hij niets anders op het oog dan de verheerlijking Gods.

Zijn naam moet eeuwig eer ontvangen;
Men loov' Hem vroeg en spâ;
De wereld hoor', en volg' mijn zangen,
Met amen, amen na. (Ps. 72:11)

Waar nu deze twee zaken zijn, de gestorvenheid en het rechte oogmerk, daar is de genade. Ik spreek niet in welke mate of trap, daar is de genade. En waar deze zaken niet gevonden worden, daar is de goddeloosheid en niets anders. En nu moet ik u dat zo scherp zeggen, omdat ik weet dat u het eenmaal zien zult. Misschien nog aan deze zijde van het graf, dat zou dan tot uw behoud zijn. Maar anders in ieder geval na uw sterven, en het dan eerst te zien, daar behoede u God voor. Want onder de dingen die dan zullen worden gezien, waarvan dan de bitterheid zal worden gesmaakt, is de teleurstelling.

De teleurstelling. Men hoort zo dikwijls in het leven onder de mensen, dat zij zeggen wanneer een ding tegengelopen is: "Ja, maar wie had dat nu ook kunnen denken". Daarom moeten we alles vooruit weten. God wordt nooit teleurgesteld. Hij weet alles vooruit. En nu moeten wij dit tot wetenschap hebben dat God alles vooruit weet. En daarin moet dan onze rust zijn, onze rust en onze blijdschap, onze sterkte, al de aangenaamheid van ons leven, al liggen we dodelijk ziek op onze legerstede, al bevinden we ons in de gevangenis, al is de gehele wereld tegen ons. Dát, dát is het leven. En wat daarvan afwijkt of ertegenin gaat, dat is de dood.

Wanneer nu iemand onder ons gevonden wordt, en de Heere geve dat dit het geval moge wezen, die naar dát leven haakt – naar *het leven* haakt dus, want er is geen leven buiten dit – wanneer er iemand in ons midden is die naar dit leven haakt, dan zeg ik hem dat hij zijn doodstaat zal zoeken te kennen, zijn doodstaat... en belijden.

De mensen hebben zoveel op – sommige mensen, die met deze dingen op hun wijze bezig zijn – met iets aangenaams in het gemoed. Zoiets kan tot sterking wezen, maar gij hebt nog veel meer reden dankbaar te zijn – ofschoon ge niet kunt dankbaar zijn buiten Christus – wanneer dat aangename gevoel weer weg is dan wanneer u het geniet, want het houdt tenslotte op, en het doet u gescheiden blijven van Christus, in Wie alleen het behoud te vinden is. En nog eens, wanneer gij in uw hart gewaarwordt een beweging naar het leven, zie dan op Christus, uw doodstaat kennende en bekennde, zie dan op Christus. En als u dit doet, moogt en kunt doen, dan zult u Christus vóór u zien – geen beeld, geen droom – dan zult u Christus vóór u zien met doorboorde handen, met een doorstoken zijde, Hem zien, staande aan en komende door de deur van uw hart. En ge zult bekennen dat Christus gewillig was om u zalig te maken, en dat gij nooit gewillig waart om u door Hem te laten zalig maken. En dan zult u hierin een grond vinden om de zo-even aangehaalde woorden te zingen:

Zijn naam moet eeuwig eer ontvangen;
Men loov' Hem vroeg en spâ;
De wereld hoor', en volg' mijn zangen,
Met amen, amen na.

Dit gelukkige leven zij u toegewenst van ganser harte. Bedenk dat een mens nooit gelukkig, nimmer sterk, noch moedig, en evenmin deemoedig, zonder *dit leven* kan wezen.

Amen.

Gebed:

Dat we U danken mochten, Heere, dat Gij deze dingen nog gaaft te spreken, naar Uw belofte: "Ik zal met u zijn tot aan de voleinding der wereld". Wat gezegd is, werpt alles omver, en zelf staat het, staat het tot in eeuwigheid. Doe het ons dan zó zien, opdat we, arme, in onszelf schuldige, strafbare, verloren mensen, er ons aan vast mogen klemmen. Is het voor het verstand van jong en oud bedekt, het is geen kwestie van het verstaan met ons verstand. Breng het in ons hart, en we zullen het gegrepen hebben. Het zal voor ons staan en het zal in ons wezen, en het zal tot in eeuwigheid in ons gevonden worden. Laat ons dan ons hart openen voor U, want waarlijk, Gij staat aan de deur ervan en klopt, en zegt: "Indien iemand Mijn stem horen en opendoen zal, Ik zal tot hem inkomen, en Ik zal met hem avondmaal houden, en hij met Mij".

Leer ons eens alle uitwegen toegesloten te zien. Doe ons eens ophouden met gesprekken te voeren die geen inhoud hebben, en alleen maar openbaren onze gruwelijke vijandschap tegen U, hoe vroom de woorden dan ook mogen klinken. Leer ons eens aannemen wat U zegt: "Op dezen zal Ik zien, op den arme en verslagene van geest en die voor Mijn Woord beeft". "Op dezen zal Ik zien", en als dat dan gebeurt, gelijk het zeker in dit geval plaatsheeft en zal hebben, dan doet U wonderen, wonderen ter verheerlijking van Uw Naam en tot zaligheid van onze onsterfelijke geest.

Laat ons, oud en jong, niet najagen het zogenaamde goed en het zogenaamde plezier van de wereld. Dat is uit de duivel, en het verwoest. Het heeft de mens verwoest, en het verwoest hem, en het doet hem te gronde gaan. Laat in menig jong hart gevonden worden de overdenking van deze dingen, en het gebed om bekering. En geef ouders, en zo mogelijk ook leraren, die in staat zijn om met de moeden, afgesloofden, een woord ter rechter tijd te spreken. Heere, het is meestal bedrog, de zogenaamde troostrede. Maar als Gij te spreken geeft, dan is het echt.

Amen.

Gezongen: Psalm 73:13 en 14.

Predikatie over Johannes 10:9a, uitgesproken door Ds. J.P. Paauwe op 15 september 1954 te 's-Gravenhage

Gezongen: Psalm 113:1, 2 en 3.

Gelezen: Johannes 10:7-21.

Aan deze predikatie ging de bediening van de Heilige Doop vooraf.

Gezongen: Psalm 40:3 en 4.

Ik zou graag, mijn zeer geachte toehoorders, met u gedurende enige ogenblikken willen nadenken over het begin van het negende vers van Johannes 10:

“Ik ben de Deur”.

“Ik ben de Deur”. Wie kan dat zeggen? Dat kan Hij zeggen Die de Deur is. Wie is Hij Die zegt dat Hij de Deur is? De Heere Jezus vroeg eens aan Zijn discipelen wie de mensen zeiden dat Hij was. De mensen wisten het niet, en men weet het nooit, tenzij dat men onderricht is door de Heilige Geest. Sommigen hielden Hem voor een vriend van tollenaars en zondaren, voor een vraat en een wijnzuiper, voor iemand die van de duivel bezeten was. Anderen dachten dat Hij was Elia, en weer anderen dat Hij was Johannes de Doper. Sommigen dachten dat Hij Jeremia was, of één van de profeten. Men dwaalde, en nog eens, men dwaalt altijd zo men niet terechtgebracht is en terechtgebracht wordt door de Heilige Geest. Dit zou ons als het ware dag en nacht moeten doen bidden: “Och, schonkt Gij mij de hulp van Uwen Geest! Mocht die mij op mijn paân ten Leidsman strekken!” (Ps. 119:3 ber.)

“Maar gij”, zo sprak toen de Heere Jezus Zijn discipelen aan, “maar gij, wie zegt gij, dat Ik ben?” (Matth. 16:15). “Ik ben nu zo lange tijd in uw gezelschap, wat denkt gij van Mij?” “Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods” (vs. 16). Dat was het rechte woord. Hoe kwam Petrus aan deze wijsheid? Was hij vromer, meer oplettend, ijveriger, schranderder dan de andere mensen? Ach welnee, we zijn immers allen gelijk. We zijn toch maar arme, schuldige en verdoemelijke schepselen in Adam, onbekwaam tot enig goed en geneigd tot alle kwaad. Petrus was er ook zo één. Maar hoor, de Heere Jezus antwoordt: “Zalig zijt gij, Simon Bar-Jona; want vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar Mijn Vader, Die in de hemelen is” (vs. 17). De Vader had het Woord, het Woord des Evangelies – ook wel dat der Wet, maar hier komt het aan op het Woord van het Evangelie – de Vader had het Woord des Evangelies in het hart van Petrus geworpen. Het was niet gekomen in het oordeel van Petrus of in het verstand, maar het Woord was gekomen in het hart van Petrus. En toen had de Geest des Vaders en de Geest des Zoons Petrus, in en door middel van het

Woord, Christus doen aanschouwen – in, zeg ik, in en door middel van het Woord.

En het is op deze wijze en door dit middel dat ieder die gelooft, bekend wordt gemaakt met Christus, en in Christus met God. “Want God was in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende, hun zonden hun niet toerekenende, en heeft het woord der verzoening in ons gelegd” (2 Kor. 5:19). Deze mens verheerlijkt God, stemt in met het woord van de apostel Paulus: “Het heeft Gode behaagd Zijn Zoon in mij te openbaren” (Gal. 1:15-16). Hij vernedert zich, ofschoon hij zich niet recht, niet diep genoeg vernederen kan; maar hij maakt van zichzelf voor God een voetbank. Hij looft en dankt de Heere. En hij weet niet hoe hij dat doen zal, want het gaat hem alles te boven. Hij is arm, arm in zichzelf, en tegelijkertijd is hij rijk, maar dan niet in zichzelf, maar in God, in Hem Die de God der armen is. Gerechtigheid die met de Wet Gods overeenkomt, is hem toegerekend tot zijn rechtvaardigmaking. De Heilige Geest is hem geschonken om hem te heiligen en om hem te leiden en te onderwijzen. Hij vertrouwt op de Heere. Hij gelooft dat God aan Christus beloften gedaan heeft, vele beloften, beloften voor de tijd en voor de eeuwigheid, en dat Hij deze beloften in Christus aan hem gedaan heeft. Hij wenst de Heere te volgen, zoals de uitdrukking luidt, door het bezaaide en door het onbezaaide, dat is: in voorspoed en tegenspoed, in dagen van gezondheid en ziekte, in leven en in sterven, wanneer mensen hem toelachen, maar ook wanneer ze hem de rug toekeren. En hij wenst dit te doen, ook wanneer de dood zijn vensters binnenklimt. Kortom, Christus is hem alles, is zijn enige troost, beide in het leven en in het sterven. Hij begaat misslagen, somtijds grote misslagen, maar hij kan het daar niet onder houden. Hij bekent ze, niet gedwongen, maar gewillig, en vlucht tot Hem Die hij als zijn Helper in nood heeft leren kennen.

“*Ik ben de Deur*”. Van de deur moet gebruik gemaakt worden om binnen te komen. Hoe is Christus de Deur? God is in Zijn Zoon, in de tweede Persoon van het Goddelijke Wezen, ons nabij gekomen – Immanuël, God met ons – o zo nabij! Hij heeft, na onze natuur in de maagd Maria te hebben aangenomen, grote dingen gedaan, zware zaken uitgericht. Hij heeft de Wet volbracht, de Wet der Tien geboden, de schone, goede en heilige Wet van God. Maar Hij heeft meer gedaan. Er was straf uitgesproken: “Ten dage als gij daarvan eet, zult gij den dood sterven” (Gen. 2:17); en deze straf heeft Hij op Zich genomen. En dat was bij Hem geen woord geweest, maar een daad, want Hij heeft de straf gedragen van stap tot stap, van ogenblik tot ogenblik. Het bloedige zweet kwam voor de dag, droevige klachten werden geuit, maar Zijn gebed, dat met sterke roeping en tranen gepaard ging (Hebr. 5:7), sloot met de woorden: “Niet gelijk Ik wil, o Vader, maar gelijk Gij wilt” (Matth. 26:39). En zo heeft Hij gedaan wat wij hadden moeten doen, en geleden wat wij hadden moeten lijden.

Als ik en u nu maar in een waarachtig geloof tot Hem kunnen zeggen: “Het is wel, Heere Jezus, dat Gij zo gehandeld hebt. Had U het niet gedaan, dan zou er voor mij niet anders wezen dan een eeuwig omkomen. Maar nu behoef ik niet om te komen. Ik berust in Uw Persoon en in het werk dat Gij gedaan hebt. Gij zijt mijn Toeverlaat in

leven en in sterven.” Spreekt uw hart zo? Zijt ge een zo nederig mens geworden, dat u zo spreekt? Spreekt u in het geloof? Dat is de vraag, want in hoogmoed kan men zich ook wel zo uiten, maar de hoogmoedige kent de Heere van verre (Ps. 138:6), en daarom wees ik u op de nederigheid, die beschreven wordt in het bekende negende vers van de 51e Psalm:

Gods offers zijn een gans verbroken geest,
Door schuldbesef getroffen en verslagen;
Dit offer kan Uw heilig oog behagen;
't Is nooit, o God, van U veracht geweest. (Ps. 51:9)

Wie zo spreekt, die is nederig, en hij alleen.

Hebt u Christus als de Deur leren kennen? Zijt u Hem niet voorbijgegaan? Men gaat Hem gemakkelijk voorbij. Het is in ons oog maar een onaanzienlijk, klein deurtje; het heeft eigenlijk geen betekenis. En er moet een fijn gehoor wezen om de stem van de goede Herder te kunnen vernemen.

God beschuldigt ons. Hij zegt dat we verbondsbrekers zijn. Hebt u deze beschuldiging gehoord? En hebt u haar kunnen dragen? Want we zijn er gemakkelijk bij om te zeggen dat we niet deugen en dat we gezondigd hebben en dat we zondaren zijn. Maar als God het nu tot ons zegt; hebt u *dat* kunnen dragen? Hebt u de Waarheid kunnen dragen? Wanneer iemand de Waarheid kan dragen, dan heeft hij een gesloten mond. “Opdat alle mond gestopt worde”, zo schrijft Paulus, “en de gehele wereld voor God verdoemelijk zij” (Rom. 3:19). Er staat in Leviticus 26, het 41e en 42e vers: “Zo dan hun onbesneden hart gebogen wordt en zij dan aan de straf hunner ongerechtigheid een welgevallen hebben, dan zal Ik gedenken aan Mijn Verbond”, en nu vraag ik u of de Heere aan Zijn Verbond gedacht heeft, toen gij beleedt.

De Heere beschuldigt ons nog van andere dingen. Hij zegt dat we verwerpers zijn van Hem en van de genade en van de gerechtigheid en van alle dingen die Hij in Christus en met Christus ons aanbiedt. Hebt u deze beschuldiging ook kunnen verdragen? Of hebt ge u gehouden en houdt ge u nog voor een zoeker, voor een mens met zo het een en ander, voor een mens die betrekking op God en op Zijn volk heeft, voor een mens die al heel wat zou kunnen bijeenbrengen om te staven dat hij een begenadigd mens is? Nog eens, ik vraag u of gij, wanneer God u beschuldigt dat gij een verwerper zijt, geen zoeker, de Waarheid kunt verdragen. Hebt u bekend, betreurd, u laten vernederen, u vernederd?

Kent ge de Heere Jezus? Heeft Hij Zich in en aan u geopenbaard? Weet gij dat, toen er zoiets plaatsgreep, het de Heere Jezus was? Want een mens, nietwaar, kan zich wel heel gemakkelijk vergissen, en velen hebben zich inderdaad vergist. Hebt u gezegd toen Christus Zich openbaarde: “Dat is God en niemand meer”? En zijt ge toen tot Hem getrokken door de Heilige Geest? Hebt u zich afgewend van al hetgeen

gij in uw val had omhelsd? En hebt u Christus aangenomen uit de hand van de genade, en hebt u zich met Hem verenigd? Hebt u ook Zijn goed omhelsd, Zijn gerechtigheid en Zijn Geest? En zijt u gekomen in het onvoorwaardelijke, zodat Hij met u doen kan wat Hem behaagt, al wilde Hij u doden – want zo spreekt één van Zijn volgelingen: “Zo Hij mij doodde, zou ik niet op Hem hopen?” (Job 13:15) – al wilde Hij u straatarm maken, al wilde Hij u in de toestand van Lazarus, de arme Lazarus, brengen? Mag Hij met u doen wat Hem behaagt? Onderzoek het, en zo de Heilige Geest in uw hart getuigt dat het alles in de grond goed ligt, dan weet ik dat ge de Heere dankt, dankt zelfs in uw naaste ogenblikken; nee, niet alleen wanneer uw gestalte aangenaam is, maar ook dan wanneer er verschrikkingen zijn – dankt! Er is bij een begenadigd mens een loflied: “Geloofd zij de God en Vader van onzen Heere Jezus Christus, Die naar Zijn grote barmhartigheid ons heeft wedergeboren tot een levende hoop, door de opstanding van Jezus Christus uit de doden” (1 Petr. 1:3), enzovoort. Hij wenst de Heere te volgen, in iedere weg en onder alle omstandigheden. “Alleen”, zo is uw gebed, “laat mij niet tot oneer van Uw Naam zijn, en als ik gezondigd heb of zondig, wil mij, Heere, dan bekwaam en gewillig maken om de straffen te dragen; alleen straf mij niet in Uw toorn, en kastijdt mij niet in Uw grimmigheid” (Ps. 6:2). Gij stelt uw naaste boven u, en gij zijt onderaan. En hoe meer de genade doorwerkt, des te minder spreekt gij. Gij zijt ras in het horen en traag in het spreken (Jak. 1:19). Doet het u niet leed dat ge al zoveel gesproken hebt dat niet door de Geest was, dat misschien niet anders was dan brabbeltaal? Ach, er ligt zoveel in dat woord: “Zijt ras om te horen, traag om te spreken”.

Mist u het? Mist u al deze dingen, dan zou ik u willen waarschuwen: laat niets de plaats van deze dingen innemen. Er dient zich veel aan dat de plaats innemen wil van het ware, maar alleen wat we u genoemd hebben is het ware, en al het andere is het ware niet. U moet niet iets aannemen waarvan u in de grond niet overtuigd zijt dat het waar is. Want zo goed als ik straks met mijn predikaties zal staan voor de Rechter van hemel en aarde, voor de Heere Jezus Christus, zo goed zult u voor Hem staan met wat u gedacht, gezegd en geloofd hebt.

De genade bestaat maar in twee dingen. Het is zo diep, zo samengesteld niet. Het is wel diep, maar toch eenvoudig. De genade bestaat maar uit twee dingen. Een ware overtuiging van schuld en zonde, dat is het eerste ding. En het tweede is: rechte kennis van God in Christus. En waar deze beide zijn, daar *is* de genade. En waar ze niet gevonden worden, daar wordt de genade ook niet gevonden.

Gods volk is geroepen roeping en verkiezing vast te maken. Dat is nog een heel werk, en het kost strijd, veel strijd, maar het is zeer profijtelijk. Laat ons onze roeping, zegt Petrus, en verkiezing vastmaken (2 Petr. 1:10). En dan moet dat volk ook blij zijn; het moet blij zijn! De genade moet zich – al is het dan ook niet altijd en onder alle omstandigheden – de genade moet zich aftekenen op het gelaat.

Gods volk moet leven, niet door redenering, niet door overleggingen, niet door te

steunen op de naaste of op omstandigheden, Gods volk moet leven door het geloof. “Ik ben met Christus gekruist; en ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij; en hetgeen ik nu in het vlees leef, dat leef ik door het geloof des Zoons Gods, Die mij liefgehad heeft en Zichzelf voor mij overgegeven heeft” (Gal. 2:20). Dat is het leven, het leven des geloofs. Gods volk moet medelijden hebben – in het hart, niet in de mond – met ieder mens die de genade Gods in Christus Jezus niet deelachtig is.

Amen.

Gebed:

Wij danken U, Heere, dat we hier een ogenblik met elkander mochten tezamen zijn. Het had ons onthouden kunnen zijn. En werd ons *dit* onthouden, wat zou er dan nog meer zijn? Dan zou er de wereld wezen en de eigengerechtigheid, de zonde en de duivel en de wanhoop, anders niet.

Ach, leer ons met hetgeen gezegd is en ook te lezen is in Uw Getuigenis, werkzaam te zijn tot ere van U en tot heil van onze onsterfelijke ziel. Doe ons toch bedenken dat we niet alleen op weg zijn naar de eeuwigheid, maar dat we er ook vlak voor staan, dat Ge duizend wegen hebt om een einde aan ons leven te maken, dat het ieder ogenblik kan plaatsgrijpen, en dat er dan zo'n geweldige eeuwigheid op volgt.

Ach, Heere, Heere, leer ouders U zoeken. Doe hen U nodig hebben. Geef dat ouders hun kinderen mogen wijzen op het ene nodige. En doe Uw volk stil zijn tot U, de eenzaamheid liefhebben en het horen stellen boven het spreken. Doe hen zich onder Uw vleugelen verbergen. Laat hen moed hebben ook in de ergste noden, in de verschrikkelijkste omstandigheden, want nooit is er voor Uw kind reden om te wanhopen.

Amen.

Gezongen: Psalm 113:4 en 5.

Wie is aan onzen God gelijk,
Die armen opricht uit het slijk?
Nooddruftigen, van elk verstoten,
Goedgunstig opheft uit het stof?
En hen, verrijkt met eer en lof,
Naast prinsen plaatst en wereldgroten?

Wie roemt niet 's HEEREN wond're trouw,
Die mildelijk d' onvrucht'bre vrouw,
Op hare beê, een blijde moeder
Van liev' en frisse telgen maakt,
En dus, voor aller welzijn waakt?
Men loov' den groten Albehoeder!

Dringende oproep aan “arme zondaren, die zichzelf bedrogen hebben, of die hun staat voor de eeuwigheid ten uiterste hebben verwaarloosd”, door John Owen

(vervolg van blz. 192)

Maar indien gij, niettegenstaande alles wat tot u gesproken is, al de nodigingen die gij hebt gehad en de aansporingen die u voorgehouden zijn, besluit door te gaan met het verachten van zo grote zaligheid, dan zult u leven en sterven in de toestand waarin gij thans zijt. Ik zal dan, zoals de profeet tot de vrouw van Jerobeam zei: “Kom in, gij huisvrouw van Jerobeam, want ik ben tot u gezonden met een harde boodschap”, het volgende tot u zeggen.

Indien u besluit door te gaan met geen acht te slaan op deze zaligheid, en dienovereenkomstig handelt, wees dan vervloekt van de Heere met al de vloeken die in de Wet geschreven staan en met al de vloeken waarmee de verachters van het Evangelie worden aangeklaagd. Ja, wees dan een vervloeking, Maranatha – in deze wereld tot de komst des Heeren altijd door vervloekt; en wanneer de Heere komt, vervloekt van Zijn aanwezigheid tot een altijddurende ondergang. Ja, vervloek hen, al gij heilige engelen Gods, als de halsstarrige vijanden van uw Koning en Hoofd, de Heere Jezus Christus. Vervloek hen, gij Kerk van Christus, als verachters van die liefde en genade die uw deel, uw leven en uw erfenis uitmaken. Laat al Gods heiligen, allen die de Heere liefhebben, hen vervloeken en er zich in verheugen de Heere te zien komen met macht en overwinning over hen, tot hun eeuwig verderf.

Waarom zou iemand een gedachte van medelijden hebben omtrent hen die het medelijden van God verachten, of een gedachte van barmhartigheid over hen die het bloed van Christus vertreden? Zolang er nog hoop is, wensen wij aanhoudende droefheid over u te hebben en in onze ziel voor uw bekering tot God te arbeiden, maar als gij in uw weg verhard wordt, zullen wij ons dan tegen Hem bij u voegen, en ú boven Zijn heerlijkheid stellen? Zullen wij uw zaligheid wensen met de beroving van Gods eer? Dat verhoede God! Wij hopen ons te verheugen in het zien van al die wraak en verontwaardiging die in de rechterhand van God tot in alle eeuwigheid over uw zielen zullen worden uitgestort, Spreuken 1:24-33.